

МИНИСТЕРСТВО НА ТРУДА И СОЦИАЛНАТА ПОЛИТИКА

п.к. 1000 София, ул. "Триадица" N 2, централа 86-01, факс 80-06-09

Изх. N 11.00.5
10.04 1998 г.

19/2.9.10/98
15.04.1998

На Внатрешно
и външно

До
 КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
 НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

10.04.98 **СТАНОВИЩЕ**

по Конституционно дело N 10 от 1998 година

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Като заинтересована страна по конституционно дело N10/98 г. конституирана с определение на Конституционния съд от 26.03.1998 г. изразявам следното становище :

След измененията на КТ от ноември 1992 г. трудовите спорове се разглеждат на общо основание от съдилищата. Единственото изключение от този принцип е разпоредбата на чл.360, ал.2 от КТ, която изключва от правораздавателен контрол споровете относно освобождаването на определена категория държавни служители. Цитираният законов текст е в сила от месец януари 1996 г. и беше приет от Народното събрание, след като Конституционният съд (КС) с Решение N12 по конституционно дело N15 от 1995 г. обяви за противоконституционна част от разпоредбата на предишната алинея втора. В решението си КС приема, че съгласно чл.120, ал.2 от Конституцията на РБ е недопустимо с акт на изпълнителната власт, така както беше отразено в тогавашната редакция на чл.360, ал.2 от КТ, да се определят административните актове, които не могат да се обжалват пред съда. По останалата част от разпоредбата на същия текст КС не взима отношение и би следвало да се приеме, че той тогава е счел, че след като съгласно Конституцията със закон могат да се изключат определени административни актове от правораздавателен контрол, то предвидената в КТ възможност не противоречи на Основния закон. Поради това при изменението на КТ в края на 1995 г. бе приета и сегашната редакция на чл.360, ал.2 от КТ.

Тази разпоредба касае само отговорните държавни служители. Трябва да се отчита и фактът, че нормата на чл.360, ал.2, т.2 от КТ има временен характер. Тя е израз на по-особеното третиране на категорията служители, които визира с оглед мястото им в йерархията на държавната администрация. Безспорно е, че държавните служители имат по-особен статут от обикновения работник или служител. В подкрепа на това твърдение е и предстоящото приемане на Закон за държавния служител в съответствие с чл.116 от Конституцията. Самият конституционен текст постановява, че условията, при които държавните служители се назначават и освобождават от длъжност се уреждат със специален закон. Засега такъв закон не е приет, макар че отделни закони - за отбраната и въоръжените сили, за съдебната власт, за Министерство на вътрешните работи и т. н. уреждат въпроси, засягащи определени категории държавни служители. Независимо от липсата на законова уредба, категорично е становището, че държавните служители се намират в служебни (административни) правоотношения със съответната структура на държавната администрация. Тези отношения се прекратяват с административен акт, който съгласно чл.360, ал.2, т.2 от КТ не може да се обжалва пред съда. По този начин се реализира една възможност, предвидена в хипотезата на чл.120, ал.2 от Конституцията.

Естествено в този случай се поставя въпросът за реда, по който тази категория служители могат да обжалват акта, с който се освобождават от длъжност. Независимо от мълчанието на закона, според нас следва да се приеме, че споровете свързани с уволнението на отговорните държавни служители могат да се разглеждат по реда на йерархическата подчиненост на органите в съответната структура, т.е. пред по-горестоящия орган - по реда и условията предвидени в Закона за административното производство.

С оглед гореизложеното считам, че с чл.360, ал.2, т.2 от КТ не се нарушават правото на защита и правото на труд на гражданите, поради което той не противоречи на конституционните разпоредби.

